

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BÄRNAVÄNNEN

N:o 13
30 Mars.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905

Jesus hyllas i Betanien.

Mark. 14: 3—9.

Ju närmare det led mot slutet af Jesu jordelif, dess mera öppet visade de judiska ämbetsmännen sin fiendskap mot honom. Präster, fariseer och saduceer hatade honom bittert, stora rådet hade bannlyst honom och dess ledande män spunno hemliga ränker mot hans lif.

Midt ibland denna fiendskap, som öfverallt lurade på frälsaren, ägde han likväl här och hvar trofasta och hängifna vänner. En sådan vänkrets var den i Betanien, där man beredt sig på att hylla Jesus och riktigt låta honom känna, huru innerligt han var afhållen och älskad af dem, och huru litet de brydde sig om stora rådets bannlysning.

Hyllningsfästen skulle hållas i Simon den spetälskes hus. Denne Simon hade en gång blifvit botad från spetälskan af frälsaren. Utan tvifvel var han en förmögen man, som kunde samla alla sina vänner i Betanien och därtill Jesus och hans lärjungar i sitt hem. I Johannes tolfte kapitel talar evangelisten om för oss, att den från döden uppväckte Lasarus var med vid detta tillfälle. Hans närvaro var ju en den största hyllning åt Jesu makt och härlighet. Marta ville hylla Jesus genom att deltaga i uppässningen äfven i ett främmande hus, och Maria, kvinnan i vår text, bryter sönder ett alabasterkärl med kostbar nardus öfver Jesu hufvud. Endast på detta sätt kunde Maria uttrycka hvad hon kände. Vällukten från den dyrbara oljan var en sinnebild af den ljuflighet Maria åtnjutit såsom Jesu lärjunginna och vän. Men hennes kärleksgärning hade äfven en

profetisk innebörd. Jesus säger själf: "hon har smort mig till min begrafning", hon har på förhand balsamerat mig.

Det störande uppträde, som uppstår på grund af Marias frikostighet, utgår enligt Johannes berättelse från Judas. I hans hjärta har kärleken kallnat, och kallt och affärsmässigt värderar han hennes offergåfva till trehundra penningar eller etthundraåttiofem kronor. Där kärleken till Jesus saknas, där räknar och värderar man sina offer mycket högt under skenfagert tal om att man öfveranstränger sig i missionsarbetet. Detta fula drag af materialism och oförstådd hängifvenhet får af Jesus sin milda men bestämda dom. "Låten henne vara. Hvarför gören I henne bekymmer?"

Sedan Jesus tillbakavisat Judas och deras klander som denne besmittat, be-

römmar han Marias gärning och visar, att åtminstone *han* värderar och förstår att rätt uppskatta hvad hon gjort. Maria har genom sin handling rest en evinnerlig minnesvård åt den hängifna, rena och offervilliga Kristuskärleken. Det är denna kärlek, som i alla tider skall hänföra den troende kristne till personliga offer för en mission i Jesu Kristi anda. Det är denna kärlek, som vill hänföra äfven oss att gifva oss ut för Herren och göra hvad vi kunna för våra medmänniskors frälsning.

Huru mången af barnen bryter sönder någon liten nardusflaska öfver Jesu hufvud? Jag menar: Hvad offerar du för hednabarnens frälsning? Hvad gör du för att Jesu Kristi kärlek skall varda rådande i världen?

J. B. G.

Handlade han klokt?

Mamma, får jag göra som jag vill med mina penningar i år?" frågade i början af detta år en liten gosse, hvilken liksom många andra gossar har en sparbössa, där han samlar de slantar han får under året. Han brukar annars alltid på sin mammas inrådan sätta in dem på sparbanken.

"Det kan jag inte lofva utan vidare", svarade hans mamma, "jag vet ju inte, om du gör en rätt användning af dem."

"Jo, mamma kan tryggt lofva mig det, jag skall inte använda dem till något dåligt", svarade han.

"Nåväl, jag litar då på, att du är en

förståndig gosse och lofvar dig att få använda dem som du vill. Men när du nu fått mitt löfte, får jag väl ändå veta, hvad du tänker göra med dem?"

"Jo, jag tänker gifva alla mina slantar till hednamissionen", sade den lille och såg allvarsamt upp till sin mor.

Denna, som själf varmt älskade missionens heliga sak, blef mycket glad, då hon hörde, att hennes lille gosse af egen drift fattat ett sådant beslut. Med en glädjetår i ögat slöt hon honom i famnen och gaf honom en hjärtlig kyss.

Nåväl, små vänner, hvad tycka ni? Handlade han klokt?

Samvetets bud.

En fabrikant i England hade bland sina arbetare en gosse, som uppehöll sin fattiga mor med sin arbetsförtjänst. De måste lefva mycket tarfligt, ty han förtjänade ej mer än fyra kronor och femtio

öre i veckan, och själf kunde hon nästan intet förtjäna. Men det gick likväl, ty Herrens välsignelse hvilade öfver det lilla hemmet. Om söndagarna brukade Vilhelm stanna hemma hos sin mor, då läste de

tillsammans och följdes åt ut för att höra Guds ord.

Men Vilhelms husbonde brydde sig icke om hvilodagens helgd. En gång befallde han sina arbetare att göra ett arbete färdigt på söndagen. Vilhelm visste icke hur han skulle göra. Om han icke arbetade, kunde han riskera att mista sin plats, och om han föraktade Guds bud, så gick han miste om sabbatens välsignelse, och det var ännu värre. Han bad sin himmelske fader om råd och ledning och blef sålunda viss om att han skulle lyda Guds bud, det måtte sedan gå hur det ville.

På måndags morgonen gick han dock till fabriken med oro i hjärtat.

"Hvar var du i går?" frågade hans husbonde.

"Jag var i bönehuset vid Storgatan", svarade Vilhelm.

"Nå, då kan du gå dit i dag också; jag har ingen användning för dig", sade fabrikanten.

Med tungt hjärta måste nu gossen söka efter arbete. Han försökte på många ställen, men öfverallt hette det: "Nej, vi behöfva inte någon gosse".

Slutligen började en herre tala med honom och fråga, hvarför han mistat sin plats. Vilhelm berättade trovärdigt hela sanningen, och den aktningssvärde mannen, som satte värde på gossens lydnad för Guds bud, gaf honom arbete med en aflöning af först åtta, sedan nio kronor i veckan.

Det lönar sig alltid bäst att lyda Gud. Den som gör det är den bäste tjänaren. Ingen har blifvit rik genom att missbruka söndagen, och ingen har blifvit fattig genom att hålla den helig.

Stackars Beppo.

Med teckning.

Beppo var Gretas lekkamrat och gode vän. De brukade hoppa och springa "tag fatt" på de breda sandgångarna i trädgården under muntert skratt och glada skall.

När Greta ibland gick ut i staden utan fars eller mors sällskap, plägade Beppo följa henne, och då gick hon ganska trygg och säker. Ty se, Beppo var lika pålitlig, som den allra trognaste barnjungfru.

I dag var likväl Greta inte glad som vanligt. Hon skulle just gå ut i staden ett tag och Beppo skulle följa henne. Men far hade sagt, att hunden då måste ha nosgrimma. Ty det gick en farlig sjukdom bland hundarna i staden, och ingen hund fick gå utan nosgrimma, om dess ägare ville slippa att plikta.

Det där förstod inte Greta. Beppo var frisk, det visste alla. "Hvarför skulle han då ha nosgrimma?" tyckte Greta. Hon tyckte det var riktigt synd om honom.

"Stackars min rare Beppo!" Gråten satt riktigt i halsen på Greta, när hon kom med nosgrimman för att sätta den på hunden. Och äfven han blef kuslig till mods, då han såg redskapet, som flickan kom med i handen. "Stackars Beppo", jollrade hon gång på gång, medan hon spände grimman på, och hunden räckte tåligt fram sitt hufvud under Gretas smek och vänliga ord.

Men inte gick det egentligen någon nöd på Beppo den dagen. Han hoppade muntert bredvid sin goda vän och följde henne bort och hem.

Men äfven Beppo blef sjuk och vild och måste ständigt bära nosgrimma, tills han en vacker dag måste söfvas för alltid af djurläkaren. Den dagen grät och sörjde lillan på fullt allvar. Beppo var för alltid borta.

Stackars Beppo!

Namnsdagssång för far.

Att lillen vill me',
 Det kan man då se.
 Och kommer, han gör med det samma;
 Ty kan han ej gå,
 Han lyckas ändå
 Att blifva förstadd af sin mamma.

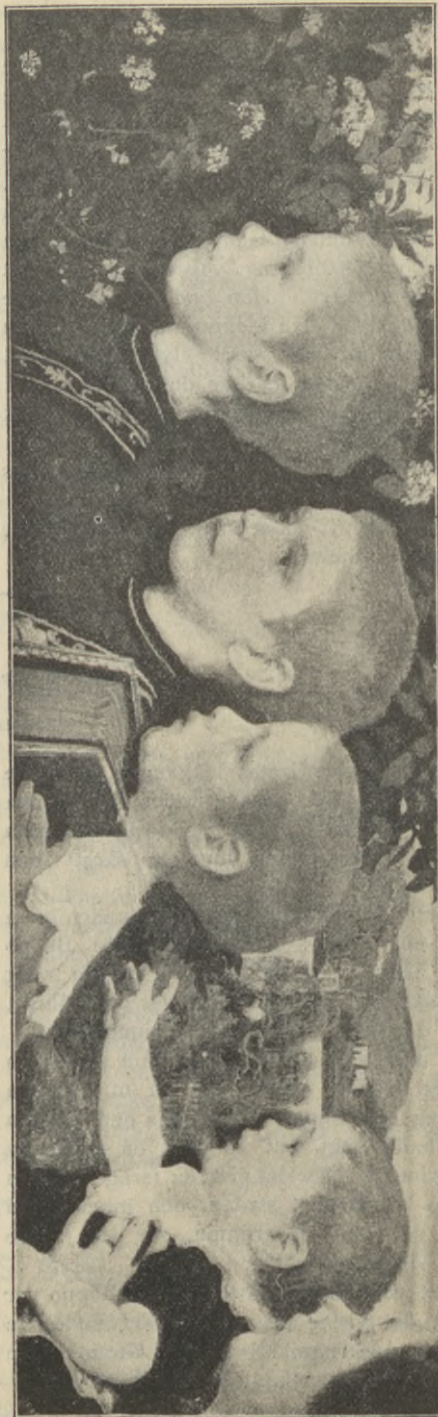
Hon vet nog, att han
 En namnsdagssång kan,
 Som är som ett jublande kvitter.
 Och nog tycker far,
 Att lillen är rar,
 När högt utaf glädje han spritter.

Men bröderna, de,
 Så trohjärtadt se
 På far, och sin hälsning de bringa.
 De tänka uppå,
 Om bra det skall gå,
 Om vackert väl sången skall klinga.

* * *

Hvad fadern tyckte om sången? Ja,
 Kanhända undrar du så,
 Då vill jag säga dig, liten vän,
 Att det är lätt att förstå,
 Ty barnasång, som från hjärtat går,
 Hvarenda fader så väl förstår.
 Försök nu själf att till nästa gång
 För pappa sjunga en namnsdagssång!

Anna H—m Preinitz.

STACKARS BEPPO!

De små missionärerna.

Med teckning.

(Forts. fr. föreg n:r.)

“Jag tror, att de svarta här också bedja till gudar af trä och sten liksom vårt stackars folk därhemma”, sade den yngre brodern.

“Det kan nog hända. Och kanske komma de att begära detsamma af oss. Men, broder, det få vi aldrig, aldrig, göra, icke ens om det gällde lifvet.”

“Nej, vi måste då tänka på männen i den

“Det vore kanske det bästa som kunde hända oss, isynnerhet om vi finge tjäna den lille prinsen”, började Frumentius åter. “Jag kunde ej låta bli att tycka om honom, fastän jag fick göra bekantskap med hans tänder. Han har ett så lustigt litet ansikte.”

“Jag såg icke på någon annan än kungen”, sade Edesius med en rysning. “Jag fruktade att möta hans blick, men ändå kunde jag inte låta bli att se på honom. Det var rysligt.”

“För mig gick det på samma sätt”, försäkrade den äldre brodern. “Men ju längre jag betraktade honom, ju mer försvann ångesten. Han såg inte grym ut. Den där svarte slafhandlaren, som vi en gång sågo på torget i Aden, du minns, han såg mycket mer grym och elak ut. — Och för öfrigt — vi få ej glömma att vi äro i Guds hand och ej i konungens våld. Nu skola vi bedja Gud

brinnande ugnen”, instämde Edesius mycket högtidligt. “Men jag hoppas att det inte må gå så långt med oss”, tillade han. “Tänk, Frumentius, om de skulle bränna oss lefvande.”

“Jag tror inte vi behöfva frukta för det. Det är möjligt att de göra oss till slafvar, men jag tror inte, att de ändå skola behandla oss illa.”

“Jag har också tänkt på det”, svarade Edesius, till hälften lättad, till hälften be-
dröfvad.

taga vård om oss och sedan få vi sofva tryggt under Guds mäktiga beskärm.

Gossarnes förmodan slog in, de skulle göras till slafvar. Men man fordrade intet strängt arbete af dem. Kungen betraktade dem såsom ett par näpna leksaker och tilllät dem att leka med den lille prinsen, som var hans ögonsten. De fingo också ibland vistas hos palatsets kvinnliga invånare, af hvilka de behandlades med godhet och försågos med hvarjehanda läckerheter. I synnerhet hade den lille ljuslockige Ede-

sus med sitt barnsliga, behagfulla sätt vunnit allas hjärtan, och särskildt var konungen varmt fästad vid honom. Han behöll honom nästan ständigt i sin närhet, och när gossen växt upp till yngling, utnämnde han honom till sin tjänare.

Med sin ålders snabba uppfattningsförmåga lärde sig de båda gossarne snart landets språk.

Om de också under sin uppväxttid måste se mycket af hedningarnas laster, så glömde de likväl aldrig, att Gud såg dem och vakade öfver dem, och de fingo då erfara, att han aldrig lät något ondt vederfaras dem. Men ofta då de voro ensamma, gråto de bittert, då de tänkte på huru deras onkel, som varit dem i faders ställe, så grymt mördats af hedningarna, och då de tänkte på sin mors och sina systrars sorg, ty dessa måste naturligtvis tro, att äfven de gått samma öde till mötes. De sökte också upplifva minnet af de lärdomar de inhämtat vid sin moders knän, och aldrig glömde de att hvarje morgon och afton bedja till Gud.

De fromma sånger, som de ibland med sina klara barnaröster sjöngo, väckte alltid stor beundran hos deras hedniska omgifning.

Det land, där de båda bröderna vistades såsom slafvar, var bekant bland de grekiska och tyreniska geograferna under namn af Abessinien, men kallades af de infödda för Axum, såsom Frumentius snart kom underfund med.

Naturligtvis ansågo landets barn, att deras konung var världens störste härskare. Han var också verkligen en betydande man, som med ovanlig klokhet regerade icke blott sitt eget land, utan ock sträckte sin spira öfver de kringboende stammarna.

När Frumentius blifvit fullkomligt mäktig landets språk, roade det konungen att ofta samtala med honom och låta honom berättas om den civiliserade världens under. Ehuru hans undersåtar smickrade honom och nästan dyrkade honom såsom en gudomlighet, var han dock klok nog att vilja taga emot lärdomar, och han förstod snart,

att hans lille slaf kunde gifva honom upplysningar om mycket, som vore värdt att veta.

En dag, när Frumentius kallades in till konungen för att roa hans lille son, fann han monarken och hans minister fördjudade i ett försök att räkna ut, huru stor skatt de utomstående stammarna skulle betala till Axum. Men då man där i landet icke räknade med siffror och tal utan blott med tillhjälp af trästickor och streck, var uppgiften just icke så lätt att lösa.

Den unge tyreniske gossen hade stått en stund och hört på, och det gick såsom en lek för honom att räkna ut talet.

Han gick fram till konungen. "Förlåt mig", sade han blygsamt, "stammarna skola lämna tillsammans sjuhundra tjugusex mått säd."

"Hur vet du det, gosse?" frågade den mäktige mannen mera förvånad än förtörnad, medan ministern blott med möda kunde behärska sin ovilja.

Frumentius försökte visserligen förklara det enkla sätt, på hvilket han kommit till denna slutsats, men skattmästaren ville icke och konungen kunde icke förstå hans sätt att räkna. Likväl blefvo de båda två mycket förvånade, när de efter långvarigt grubblande och räknande uppnådde samma resultat.

Sedan ministern på vanligt sätt med ansiktet mot marken afskedats från monarken, riktade denne ännu några frågor till den unge räknemästaren, hvilka Frumentius efter bästa förmåga sökte besvara. Och när samtalet till följe af viktiga sysselsättningar måste afbrytas för den gången, lät dock konungen icke saken falla i glömska, utan önskade åter få undervisning i matematik, hvilken konst gossen fått lära sig efter grekisk metod.

"Det är alldeles omöjligt", förklarade han dock till slut en dag och skakade missmodig på hufvudet. "Du måste räkna tillsammans de stora talen åt mig, ty jag kan inte. Jag är för gammal att lära mig sådana nyheter. Men den lille där, honom skall du undervisa i din konst." Och han visade på den lille prinsen, som sorgglöst lekte vid hans fötter.

Utan att konungen visste det hade denne redan lärt mycket af sina båda kristna lek-kamrater.

Äfven de små svarta barnen tycka om att höra berättelser, och på det sättet fick den lille prinsen af Axum höra berättas om den store Guden i himmelen, alla tings skapare, och om hans son, Jesus Kristus, världens frälsare, som kommit såsom ett litet barn till jorden för att rädda de syndiga människorna från evigt fördärf.

Men äfven andra lyssnade till dessa berättelser. De unga slafvarna hade utan att ana det fått tända evangelii ljus på denna mörka ort — de hade i sanning blifvit missionärer. Det hedniska folket, bland hvilka de lefde, kunde ej undgå att märka skillnaden emellan dem själfva och de små främlingarna. Och detta icke blott emedan dessa hade mycket större kunskaper än de själfva, utan därför att de voro renhjärtade, fromma och samvetsgranna. Aldrig uppförde de sig oskickligt, och alltid voro de villiga att tjäna och att göra godt där de kunde. — Men de voro också modiga och utan fruktan, de små främlingarna. De fruktade icke ens konungens vrede, för hvilken de djärfvaste af hans undersåtar darrade. Ty det hände ibland, att de uppväckte hans vrede emot sig, då de vägrade lyda någon befallning, som stred mot deras samvetes bud. Därför lyssnade alla med vördnad och andakt, när de berättade om sin kristna tro.

Ären gingo.

Frumentius mognade till man, och den ljuslockige Edesius växte upp till en blomstrande yngling. Prinsen af Axum, deras trofaste lärjunge och vän, hade utvecklat sig till en frisk, modig gosse, för hvilken de förnämsta männen i riket gjorde det till en plikt att vara den förste vid jakten och vid alla krigiska öfningar. De båda bröderna däremot lärde honom att ära den sanne Guden och att öfva rättfärdighet och mildhet. Men då de själfva icke på många år fått någon kristlig undervisning, måste mycket blifva osagdt. Dock, de sanningar, som lefde i deras egna hjärtan, meddelade de honom samvetsgrant.

Men så kom en dag, då ett rop af smärta, en vild, förtviflad klagan steg upp mot himmeln och upprepades af bergens eko. Männen gråto såsom barn, och kvinnorna jämrade sig och refvo sönder sina kläder.

Konungen var död. Hans bägge hvita slafvar deltog af uppriktigt hjärta i landets sorg öfver den storsinnade monarken, som alltid behandlat dem med så mycken godhet.

(Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen
fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning

eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 3—9 April 1905.

- M. 3. Mark. 14: 66—72. *Petri förnekelse.*
T. 4. v. 66. *Petrus på öfversteprästens gård.*
O. 5. v. 67. *En tjänstekvinna skrämmar honom.*
T. 6. v. 68. *Petrus nekar, att han är Jesu lärjunge.*
F. 7. v. 69—70 a. *Han förnekar detta för andra gången.*
L. 8. v. 70 b.—71. *Han förnekar all förbindelse med Jesus.*
S. 9. v. 72. *Petrus vaknar till besinning och ångrar sig.*

Söndagsskoltext för den 9 April.

Mark. 14: 66—72.

Minnesvers: 2 Tim. 2: 13. Äro vi trolösa, så förblifver han trofast, ty han kan icke förneka sig själf.